

Københavns Byret

DOM

Afsagt den 12. februar 2015 i sag nr. BS 17B-606/2014:

Finansforbundet som mandatar for B
mod
Finanssektorens Arbejdsgiverforening som mandatar for A A/S

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 17. februar 2014, vedrører spørgsmålet om sagsøgeren skal have tilkendt godtgørelse efter forskelsbehandlingsloven.

Påstande

Sagsøgeren

Principalt:

Sagsøgte tilpligtes at betale til sagsøger, kr. 503.098,68, med tillæg at procesrente fra sagens anlæg til betaling sker.

Subsidiært:

Sagsøgte tilpligtes at betale til sagsøger, kr. 251.549,68, med tillæg at procesrente til betaling sker.

Sagsøgers krav opgøres således:

Løn:

Grundløn kr. 35.890,75

Pension kr. 4.239,60

Tillæg kr. 1.794,54

I alt kr. 41.924,89

Principalt: Godtgørelse svarende til 12 måneders løn: (12 x 41.924,89) kr. 503.098,68

Subsidiært: Godtgørelse svarende til 6 måneders løn: (6 x 41.924,89) kr. 251.549,68

Sagsøgte

Over for begge sagsøgers påstande nedlægger sagsøgte følgende påstande:

Principalt: Frifindelse

Subsidiært: Frifindelse mod betaling af et mindre beløb end påstået af sagsøger.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Sagsøgeren blev opereret i hjernen den 24. september 2012. Hun har diagnosen NF2.

Fra den 19. marts til den 12. april 2013 forsøgte C pr. mails at få etableret en kontakt til A ved D.

Den 22. maj 2013 udarbejdede C følgende:

"...

Træthed efter operation i hjernen har en anden karakter end almindelig træthed. Trætheden skyldes bl.a. at hjernen skal restituere sig. Det er en mere massiv form for træthed, som man er tvunget til at tage hensyn til. En overbelastning kan influere negativt på funktionsniveauet de efterfølgende dage. Ofte har man efter en sådan operation brug for længere tids søvn om natten og brug for længere hvil i løbet af dagen, hvilket også er tilfældet for B. Erfaringsmæssigt kan det tage tid at komme sig efter sådan en operation og det er desværre svært at give et tidsperspektiv.

...

B har, efter jeres ønske, lavet en plan for optrapning til fuld tid i løbet af 3 måneder. Hun har forsøgt at tage hensyn til de vanskeligheder, som hun har i øjeblikket bl.a. ved at mindske den tid/energi hun bruger til transport (via hjemmearbejde i et vist omfang) for at kunne arbejde mest muligt. Trods disse hensyn må det betegnes som en ambitiøs plan, som afspejler Bs store ønske om at yde den bedst mulige indsats. Det er erfaringsmæssigt svært at lægge en plan for optrapning af arbejdstiden flere måneder frem i tiden, da justeringer og planlægning af arbejdstiden hele tiden bygger på de erfaringer man får undervejs.

...

Jeg vil meget gerne komme til et møde med jer og give yderligere information og indgå i et samarbejde med jer og X kommune, om hvordan vi løser dette bedst muligt for alle parter.

.."

Det fremgår af Statusattest af 3. juli 2013 fra Rigshospitalet:

"...

B er døv på venstre øre, hørelsen på højre side er nedsat, B anvender høreapparat. Er opereret for trigeminusschwannom på højre side i september 2012. Har været generet af udtalt træthed, som nærmest har invalideret B siden operationen.

...

Der er ingen tvivl om, at B har et meget kompliceret og multifacetteret forløb. Det er meget prisværdigt og flot, at B har kunnet genoptage sit arbejde og at hun trods udtalt og invaliderende træthed samt ovennævnte gener kan opretholde en arbejdstid mellem 12 og 18 timer om ugen. Sygdommens karakter er i bedste fald stationær og i værste fald progressiv. Det skønnes derfor ikke realistisk, at B på nuværende tidspunkt, og formentlig ikke indenfor det første års tid, kan genoptage et fuldtidsarbejde. Vi skal derfor herfra støtte, at B tildeles et fleksjob inden for det kompetenceområde, hun er uddannet indenfor.

Vi står gerne til rådighed med oplysninger.

..."

B blev sygemeldt den 9. august 2013, uden periodeangivelse.

Den 28. august 2013 blev B opsagt. Det fremgår af opsigelsen:

"...

Opsigelse

Vi bekræfter, at vi desværre er nødt til at opsigte dig på grund af et omfattende sygdomsfravær, der gør, at du ikke længere kan forventes at kunne bestride din stilling. Opsigelsen sker med 6 måneders varsel, og det betyder, at du skal fratæde den 28. februar 2014.
..."

Nerologisk Speciallægeerklæring af 12. september 2013, indhentet efter anmodning fra Danica Pension:

"...

Konklusion og vurdering samt besvarelse af Punkt 2 til 4

(Besvarelse af Punkt 2)

- Der findes ved undersøgelsen lammelse af højre ansigtsfølenerve. Operation den 24/09/13 kræver teknisk set at hjernen løftes (en smule). Dette betyder alt andet lige, at der er et fysisk tryk på hjernen. Dette giver i sig selv normalt ikke anledning til fokale neurologiske udfald, men erfaringsvis formodes dette at være mulig årsag til en abnorm træthed - også kaldet fatigue. Dette kan også ses ved en række hjernesygdomme. Det vurderes derfor at klienten aktuelt har et skånebehov, hvor hun ikke vil kunne klare et fuldtidsjob med samme arbejdsintensitet som før operationen. Op til seneste sygemelding - hvor der havde været et stigende arbejdspress - havde klienten 12 timers arbejde per uge. Klienten har angivet at 18 timer per uge helt sikker vil være umuligt.
- Der er desuden et skånebehov hvad angår højre øje pga. manglende tåreproduktion. Klienten kan således ikke varetage arbejder der støver.

(Besvarelse af Punkt 3)

- Klienten angiver at hun har et skånebehov i form af reduceret arbejdstid til mellem 12 og 18 timer per uge. I forhold til operationens beskaffenhed (se ovenfor), de deraf følgende neurologiske udfald, samt klientens øvrige sygdomme, findes der at være en realistisk sammenhæng mellem klientens angivelse og den kliniske helbredsstatus.

(Besvarelse af Punkt 4)

- Det er knap et år siden klienten er opereret. Der kan måske stadig opnås en vis bedring, men det vurderes at klienten på længere sigt ikke vil komme tilbage til sin tidligere arbejdskapacitet. Det er dog ikke givet at denne yderligere bedring vil indtræffe.
..."

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af B, I, E, C, F, G og D.

B har blandt andet forklaret, at hun er 39 år og bor i X-by. Hun startede som elev i banken og har arbejdet der i nu 18 år. Hun har siden 2007 arbejdet som EDB- medarbejder, og er blevet Test Manager. I 2007 fik hun konstateret, at hun var døv på venstre øre, hvilket skyldtes at der var syv knuder uden på og inde i hovedet på hende. I 2010 gennemgik hun en analyse og fik diagnosen NF2. Hun har hele tiden arbejdet på fuld tid frem til den 24. september 2012, hvor hun fik fjernet en knude/svulst i hjernen. Hun har ikke været begrænset i sine udfoldelsesmuligheder af sin sygdom, indtil hun gennemgik operationen den 24. september 2012. Indtil udgangen af december 2012 hed hendes leder H. Denne leder havde sagt til hende, at hun ikke ville blive vurderet på sin performance, mens hun var syg. Efter hun havde

gennemgået operationen, startede hun på ny på sit arbejde i slutningen af november 2012. Hun arbejdede to til tre timer om ugen. Hun var usædvanlig træt. Hun sov ni til ti timer om natten, og hun skulle have en til to timers dyb søvn midt på dagen. Når hun havde sovet midt på dagen, kunne hun næsten ikke komme i gang igen. I januar 2013 arbejdede hun tre dage om ugen. Hun mødte fra cirka 9.30 til 13.00, hvorefter hun kørte hjem, og nogle gange arbejdede hun hjemmefra. I januar 2013 følte hun sig ikke presset. Omkring den 1. februar 2013 fik hun ny leder, som hedder G. Under den første samtale med G tilkendegav denne, at der egentlig ikke var brug for sagsøgerens stilling længere. Endvidere blev hun performance vurderet til niveau 2. Det blev også tilkendegivet, at H ikke havde været utilfreds. Efter at hun havde haft den første samtale med G, havde hun opfølgingsmøder hver 14. dag med G. Hensigten med disse opfølgingsmøder var, at hun skulle op på fuld tid. På opfølgingsmøderne blev der ikke talt om hendes faglige indsats, der blev alene talt om, hvordan hun kunne komme op på fuld tid. Sagsøgeren var ikke i stand til at arbejde på fuld tid. Hun tilkendegav overfor G, at hun ikke kunne, men meget gerne ville arbejde på fuld tid. Hun gjorde alt, hvad der overhovedet stod i hendes magt. G tilkendegav, at hun ønskede, at hun udarbejdede en plan over, hvordan hun kunne komme op på fuld tid. Presset fra G om at komme op på fuld tid blev tiltagende og større, hvorfor hun udarbejdede en plan, der af G blev afvist, da den indeholdt perioder med hjemmearbejde. G tilkendegav, at hun ikke kunne acceptere, at sagsøgeren arbejdede hjemme. Sagsøgeren knoklede i den periode med disse opfølgingsmøder, hun havde intet socialt liv, og hun kunne ikke afse tid til genoptræning efter sin operation, fordi hele hendes tilværelse handlede om at arbejde og sove. På den baggrund talte hun med sin tillidsmand F. Den 23. maj 2013 var der et opfølgingsmøde, og under dette opfølgingsmøde tilkendegav G, at A ikke var noget socialkontor. På denne baggrund kontaktede hun Finans Forbundet. Hun talte også med HR- medarbejderen i A, D, der afviste såvel deltidsjob som fleksjob. Den 4. juni 2014 havde hun møde med G, F og D vedrørende spørgsmål om fleksjob. Sagsøgeren ville meget gerne have et fleksjob, hvilket ville være en win-win situation, fordi banken alene skulle betale for den tid, hun arbejdede, og det offentlige derefter ville betale hende for de timer, hun var syg. Hun turde ikke acceptere at få et deltidsjob, da hun ikke på daværende tidspunkt kunne sige, hvor mange timer hun kunne arbejde om ugen, idet hun forstod, at 12 timer om ugen ikke ville være tilstrækkeligt til at udgøre et deltidsjob. Hun arbejdede stadig. Imidlertid blev fleksjob afvist af både G og D. Hun havde foreslået, at hun kunne gennemgå en arbejdsprøvning. Denne løsning accepterede banken først i starten af juli 2013. Der blev afholdt endnu et opfølgingsmøde den 8. august 2013. G havde bemærket, at hun ikke arbejdede på fuld tid, at hun ikke var synlig i afdelingen og at ingen kendte hende i afdelingen. Disse tilkendegivelser gjorde hende meget ked af det, hvilket var anledning til, at hun forlod mødet. Hun mødtes dagen efter med sin sagsbehandler, E, som anbefalede, at hun meldte sig syg på fuld tid, hvilket hun gjorde også efter samråd med sin tillidsmand. Den 27. august 2013 blev hun indkaldt til et møde i banken, og vidste godt, hvad det så skulle handle om. Den 28. august 2013 hvor mødet blev afholdt, fik hun udleveret sin opsigelse. Efter hun blev opsagt, har hun gennemgået en arbejdsprøvning, og hun er nu beskæftiget i et fleksjob. Under sin ansættelse i A blev hun i foråret 2013 tilbudt at benytte sig af et hvilerum, hvor hun kunne hvile sig midt på dagen. Hun var imidlertid ikke den eneste, der var blevet henvist til dette hvilerum, hvorfor der ikke var tilstrækkelig ro til, at hun kunne hvile sig eller sove. Hun prøvede hvilerummet i et par uger og prøvede at hvile 45 minutter i løbet af disse 14 dage, men det fungerede ikke for hende. I 2008, inden hun havde fået diagnosen NF2, men efter at hun havde fået konstateret, at hun var døv på venstre øre, gennemførte hun en ironman. Hun havde inden operationen fået at vide, at hun skulle regne med at være sygemeldt to måneder efter operationen, og at hun ville være lidt træt bagefter. Dette meddelte hun til H, som var hendes nærmeste leder i banken. Ingen inklusiv hende selv og formentlig ej heller lægerne havde regnet med det faktiske udfald. Hendes hovedproblem

er hendes træthed. Hun bekræftede, at hun blev spurgt, om hun var indstillet på at gå på deltid, men på det tidspunkt, hvor tilbuddet blev fremsat af banken, kendte hun ikke sine begrænsninger, og hun turde derfor ikke prøve et deltidsjob, da hun var ikke sikker på, at hun kunne overholde den arbejdstid, det ville indebære. Det var baggrunden for, at hun foreslog, at hun fik et fleksjob i banken, hvilket både hun og banken ville være bedst stillet med. Anvendelse af hjemmearbejde er noget man har accepteret, men den 1. maj 2013 fik hun forbud mod at lave hjemmearbejde. Forbuddet blev nedlagt af G. Hun ville meget gerne arbejde mere, end hun rent faktisk gjorde, derfor ville hun også rigtig gerne arbejde hjemmefra, fordi hun med hjemmearbejdet kunne arbejde hele døgnet og derfor benytte sig af perioder, hvor hun var frisk til at arbejde. I de 12 timer, hun på dette tidspunkt arbejdede, var der også inkluderet hjemmearbejde. I en enkelt uge omkring den 1. maj 2013 eller i slutningen af april havde hun været oppe at arbejde 18 timer om ugen, fordi hun skulle afslutte et testforløb. Det forårsagede imidlertid, at hun var uovervindelig træt, og hun havde svært ved at indhente sit søvnbehov. Det var altså klart for meget at arbejde 18 timer om ugen. Såfremt man skal have et fleksjob skal arbejdsevnen være varig nedsat, hvilket kommunen havde sagt til banken, der havde rettet forespørgsel herom til X Kommune. Fordi banken var af den opfattelse, at der ikke var en varig arbejdsnedsættelse, gav banken afslag på at indgå i en ordning med fleksjob. Efter endnu et stykke tid gik banken dog med til en arbejdsprøvning. Til mødet den 8. august 2013 var hun blevet bedt om at lave en liste over arbejdsopgaver og en prioritering af disse. Hun havde listet arbejdsopgaverne op, men ville sammen med G lave en prioritering af sine arbejdsopgaver. G blev sur over, at hun ikke havde foretaget prioriteringen, og derfor skete der ingen prioritering af arbejdsopgaverne på mødet. G stillede endvidere krav om, at hun skulle gå forbi Gs kontor, der var i en anden bygning, når hun kom, og når hun gik hjem. Sagsøgeren oplevede det klart som en kontrol fra Gs side. I de arbejdstimer, hun lagde på arbejdspladsen, prioriterede hun sine tests højt. Efter mødet den 8. august 2013 talte hun med F, hun kontaktede kommunen og Danske Kreds, og aftalte tid hos lægen, som hun var hos cirka en uge senere. Både kreds og kommunen anbefalede, at hun sygemeldte sig. Hun vidste ikke, da hun sygemeldte sig, hvornår hun kunne komme tilbage. Derfor var der ingen tidsangivelse på sygemeldingen. Hun er klart af den opfattelse, at hun i banken har sagt, hvilken sygdom hun led af, at den var kronisk, og at den ikke kunne helbredes. Hun ved ikke, om hun har brugt ordet handicap, men hun havde hele tiden under sin ansættelse i banken et håb om at komme tilbage på fuld tid

I har blandt andet forklaret, at hun har været ansat i 2 ½ år i banken, og at hun tidligere har været advokat. Hun har titel af underdirektør og er leder af HR og Legal. Der er 12.000 ansatte under hendes ansvar. Hjemmearbejde er accepteret i banken, men medarbejderne har ikke krav på at udføre hjemmearbejde. Der skal gives et konkret samtykke. De er vant til at håndtere deltidsarbejde, fleksjob og sygdom i øvrigt. De er altid meget positive over for fleksjob, og det er de vant til at håndtere. Hun bliver alene involveret i konkrete sager, når de viser sig at være problematiske. I denne sag blev hun kontaktet i februar 2013 af D. Hun fik forklaret, at sagsøgeren var blevet opereret for en svulst i hjernen og led af træthed i den forbindelse. Der blev tilbudt hvilerum, derudover skulle der laves en plan om optrapning til fuld tid. Der lå ingen tidsbegrænsning, indenfor hvilken denne optrapning skulle ske. I april 2013 talte hun med D, som tilkendegav, at der ikke var bedring i sagsøgerens tilstand. Endvidere kunne D oplyse, at sagsøgeren ikke viste interesse for sit arbejde. I slutningen af maj 2013 blev hun ringet op af en repræsentant fra Kredsen, fagforeningen. Vidnet fastholdt imidlertid, at der skulle laves en plan for, hvornår sagsøgeren kunne gå op på fuld tid. Under denne samtale blev der ikke talt om opsigelse. Hun havde et krav om, at der skulle laves en plan således, at sagsøgeren i løbet af tre måneder kunne gå op på fuld tid. Såfremt det ikke kunne ske, kunne der eventuelt foretages justeringer. Udarbejdelse af en mulighedserklæring

gav, efter vidnets opfattelse, ikke nogen mening i den foreliggende situation. Hun var bekendt med, at sagsøgeren var blevet tilbudt et deltidsjob, hvilket sagsøgeren havde afslået, fordi hun så ville gå ned i løn, og fordi der i øvrigt var noget med en forsikringsdækning. Begge dele stillede vidnet sig meget uforstående over for. Vidnets holdning til fleksjob er helt i orden, men i den konkrete situationen troede hun ikke på det. En af hendes medarbejdere oplyste hende om, at hvis det var sådan, at der skulle blive tale om et fleksjob, skulle der foreligge en varig tilstand hos den pågældende medarbejder. Vidnets medarbejder Vibeke Skibsted ringede til X Kommune og havde en generel forespørgsel til X Kommune. Denne forespørgsel blev rettet i maj eller juni måned 2013. Hendes medarbejder blev bekræftet i, at der skulle være tale om en varig arbejdsnedsættelse, før der kunne blive tale om et fleksjob. Henvendelsen til X Kommune var anonym. Denne viden viderebragte hun til D. Banken gik efter omstændighederne med til, at der blev foretaget en arbejdsprøvning. Det er hende, der har underskrevet opsigelsen. Det skete på baggrund af, at vidnet i slutningen af august fik meddelelse om, at sagsøgeren meddelte sig syg på grund af samarbejdsvanskeligheder med sin leder. Herefter anså hun ikke sagsøgeren som disponibel for banken, hvorfor hun blev opsagt. Det var først her i august måned, at vidnet blev klar over, at der var samarbejdsvanskeligheder mellem sagsøger og sagsøgerens leder. Vidnet havde på intet tidspunkt hørt om, at sagsøgeren skulle have et handicap. Hun blev først bekendt med, at sagsøgeren havde diagnosen NF2 efter opsigelsen. Hun bekræftede, at hun i foråret 2013 havde hørt om, at der havde været en henvendelse fra BOMI. Hun så på et tidspunkt henvendelsen fra BOMI, men hun kunne ikke sige hvornår. Hun mente ikke, at den henvendelse var relevant at reagere på, da der ikke var tale om, at sagsøgeren havde en hjerneskade. Det er den lokale(decentrale) leder, der har ansvaret for at træffe bestemmelser om, hvordan en medarbejder skal håndteres. Hun var bekendt med, at BOMI havde været med i samarbejdet om sagsøgeren fra det tidspunkt, hvor sagsøgeren blev opereret. Hun troede, at hun så henvendelsen fra BOMI i juni/juli måned i 2013. Bilaget gav ikke vidnet anledning til yderligere overvejelser. De bad ikke på baggrund af henvendelsen om lægeerklæring eller mulighedserklæring på sagsøgeren. Det var ikke op til banken at undersøge mulighederne for fleksjob, det var noget, som sagsøgeren selv skulle tage initiativ til. Hun ved ikke noget om, hvorvidt der blev taget initiativ til at indlede et samarbejde med kommunen. Vidnet talte ikke med andre end D vedrørende sagsøgerens sag.

E har blandt andet forklaret, at hun er socialformidler og har været det siden 2012. Hun var på det aktuelle tidspunkt ansat i X Kommune. Hendes arbejde består i at følge op på syge borgers sygdomsforløb. I slutningen af 2012 blev vidnet involveret i sagsøgerens situation, fordi sagsøgeren blev sygemeldt på grund af en operation, og at hun derefter startede på arbejde på ny, men måtte deltidssygemelde sig. Sagsøgeren var frustreret og træt, hvilket foranledigede at vidnet foretog hjemmebesøg hos sagsøgeren. Vidnet havde møde med sagsøgeren cirka hver 4. eller 6. uge. Sagsøgeren følte sig på sin arbejdsplads mere og mere presset og stresset, fordi der blev stillet krav om, at hun skulle tilbage på fuld tid. Sagsøgeren gjorde alt for at energiforvalte sin dag. I starten troede sagsøgeren, at hun kunne komme på fuld tid, men som tiden gik, så det ikke ud til at være realistisk. Vidnet indledte et arbejde med henblik på eventuelt at etablere et fleksjob for sagsøgeren. Hun prøvede at kontakte A flere gange med henblik på, at etablere et team, der kunne føre til, at sagsøgeren fik et fleksjob i banken. A reagerede imidlertid slet ikke på hendes henvendelser. Hun og sagsøgeren overvejede arbejdsprøvning, men fik ikke en dialog i gang med A om en sådan arbejdsprøvning. Kommunen havde derfor ikke nogen mulighed for at hjælpe sagsøgeren i relation til et fleksjob i A. På et tidspunkt ringede hun til D i HR-afdelingen. Vidnet mente, at det er meget atypisk, at A reagerede på den måde, som de rent faktisk gjorde. Sagsøgeren blev sygemeldt på fuld tid i august måned efter råd fra vidnet. Sagsøgeren blev hele tiden presset

op i tid. Hun blev opsagt den 28. august 2013. Sagsøgeren var meget ked af det. Da hun blev opsagt, var der aftalt et møde mellem A og en virksomhedskonsulent med henblik på at etablere et team omkring sagsøgeren, således at der kunne foregå en arbejdsprøvning med henblik på et eventuelt fleksjob. Kommunen er aldrig blevet kontaktet af A. Det eneste kommunen er blevet kontaktet om, er en aktindsigtsbegæring i sagsøgerens sag. A kunne på et meget tidligere tidspunkt have accepteret, at der skete en arbejdsprøvning med henblik på, at der blev etableret fleksjob for sagsøgeren. Anonyme henvendelser til kommunen bliver ikke registreret. Hun forstår ikke, hvis der er lavet en sådan anonym henvendelse, fordi vidnet er bekendt med, at sagsøgeren havde givet samtykke til, at A henvendte sig til X Kommune. Såfremt der skal være baggrund for en arbejdsprøvning, og for at de sociale kapitler skal kunne aktiveres, skal der være tale om at arbejdsevnen er væsentligt nedsat. Det er sagsbehandleren, for eksempel vidnet, der bestemmer, om der skal søges fleksjob. Det sker i samråd med arbejdsgiveren og den ansatte. Hun har udarbejdet sagens bilag B og C (journaltilføjelser), og de er baseret på samtaler med sagsøgeren. Det er i forbindelse med udarbejdelse af sagens bilag C, at det stod helt klart for kommunen, at sagsøgeren ikke ville kunne komme til at arbejde fuld tid. Hun er bekendt med, at sagsøgeren havde været oppe på at arbejde 18 timer i forbindelse med nogle tests, som hun arbejdede med på dette tidspunkt. Den 3. juli 2013 kom sagens bilag 6, der var en status fra Rigshospitalet. Vidnet huskede ikke, hvad hun konkret gjorde, da hun modtog denne. Hun mente ikke, at hun sendte den videre til A. I juni/juli måned tilkendegav vidnet og sagsøgeren over for A, at de gerne ville have en arbejdsprøvning etableret. En sådan arbejdsprøvning tager et år. Vidnet syntes, det var en god idé at tilbyde sagsøgeren et fleksjob, med henblik på at fastholde hende på arbejdspladsen. Hun undrede sig meget over As indstilling.

C har blandt andet forklaret, at hun er uddannet ergoterapeut, og at hun har specialiseret sig i arbejde med hjerneskadede. Hun har arbejdet syv år i BOMI. Hendes arbejde går ud på at have tæt kontakt til den ramte borger, tæt samarbejde til arbejdspladsen og mange andre myndigheder, med henblik på at føre den hjerneskadede gennem forløbet så godt som muligt. Der ud over underviser hun i mental træthed. Det er et handicap, men et skjult handicap, hvorfor det er meget svært for omverdenen at acceptere det. Man kan ikke se, at personen er træt. I dette tilfælde var der tale om, at sagsøgeren led af denne træthed på grund af den hjerneoperation, hun gennemgik i september 2012. Det er vigtigt, at arbejdspladsen ved noget om det, og hvordan det fungerer. Hendes arbejde går ud på at have opsyn med arbejdet. I marts 2013 forsøgte hun at henvende sig til A. Hun kom i kontakt med D i HR- afdelingen. Hun prøvede at være meget imødekommende. Hun ringede til D og tilbød samarbejde. D tilkendegav imidlertid ved vidnets første henvendelse, at det ikke var i orden at tale med hende den pågældende dag, men at hun kunne ringe på en senere dag. Da hun ringede den senere dag, passede det ej heller D at tale med vidnet. Der ud over havde vidnet sendt en mail, sagens bilag 12, til D, inden der eventuelt skulle afholdes et møde. Vidnet havde imidlertid ikke modtaget henvendelser fra banken overhovedet. Hun havde fået at vide gennem sagsøgeren, at banken ikke prioriterede at holde møder med BOMI. Hun har udarbejdet sagens bilag 5, som hun ved, at sagsøgeren har afleveret i banken. Redegørelsen blev imidlertid afvist af banken. Vidnet har aldrig været ude for en reaktion fra en arbejdsgiver, som den A har udvist i denne sag. Såfremt man havde modtaget vidnets vejledning, kunne man have fortalt om følgevirkningerne af den operation, som sagsøgeren havde gennemgået. Hun håbede på, at hun ville få lov at informere A om følgevirkningerne. Sagsøgerens arbejdsevne var, som vidnet vurderede det, væsentligt nedsat i maj 2013. BOMI ville kunne lave en beskrivelse af sagsøgerens situation, og med baggrund heri kunne man vælge, at der blev arbejdet hen mod et fleksjob eller førtidspension. BOMI har et glimrende samarbejde med X Kommune. Sagsøgeren havde en arbejdsevne, og sagsøgeren ville meget gerne

arbejde. Sagsøgeren blev imidlertid opsagt den 28. august 2013. De sidste måneder inden opsigelsen havde sagsøgeren det svært og blev sygemeldt, fordi hun ikke kunne mere. Efter at hun var blevet opsagt, forsøgte BOMI at skaffe et sted, hvor hun kunne få en arbejdsevneafklaring. BOMI var imidlertid ikke i stand til at skaffe en sådan arbejdsplads. Sagsøgeren skaffede derefter selv et fleksjob hos en ejendomsmægler, under hvilken ansættelse hun blev arbejdsprøvet. Hun kunne imidlertid ikke opnå fleksjobansættelse her. Vidnet kunne ønske sig en bedre dialog med A. Der kom ingen dialog i gang overhovedet. Hun ved ikke, hvad A havde tænkt. Der skal være en direkte dialog mellem BOMI og arbejdsgiveren. Denne dialog skal ikke gå gennem patienten. Som det fremgår af sagens bilag 5, havde sagsøger behov for søvn midt på dagen. Hvilerum er kun til små pauser. Hun skulle have en længere søvn midt på dagen. Den afprøvning, der blev foreslået i sagens bilag B, viste sig ikke at holde. I sagens bilag 5, som vidnet selv havde udarbejdet, brugte hun ikke ordet 'NF2', fordi lidelsen ikke i sig selv er relevant for sagsøgerens forløb. Det var følgerne af hjerneoperationen, der var relevant for arbejdsgiveren. Hun brugte ordet 'ambitiøs'. Dette ord dækkede over, at det ville være helt usandsynligt at forestille sig, at sagsøgeren i løbet af tre måneder ville kunne gå op til fuld tid.

F har blandt andet forklaret, at han fortsat er ansat i A som IT- udvikler, hvilket han har været siden den 1. januar 1998. Han har været tillidsmand i fire år. Han mødte sagsøgeren efter sin ansættelse, og de havde arbejdet sammen i projekter. Sagsøgeren henvendte sig til ham, fordi hun var syg og følte sig presset af sin chef. Sagsøgeren kunne ikke honorere de øgede krav, der blev stillet til hende, efter hun fik ny chef. A var fuldstændig klar over, at sagsøgeren var blevet hjerneopereret. Kravene til hende blev forhøjet. Sagsøgeren blev træt og kunne ikke arbejde så meget, hvilket var hendes problem. De opfølgningssamtaler, som fandt sted meget ofte, gik ud på, at sagsøgeren skulle på fuld tid, koste hvad det ville. G havde brugt udtrykket 'det er ikke noget socialkontor' under en af disse samtaler. Opfølgningssamtalerne var meget intense og på ugentlig basis. Vidnet og sagsøgeren kom med en række muligheder for at imødegå Gs krav. G afslog alle forslag. Sagsøgeren skulle op på fuld tid, og det var det eneste, der var interessant. Vidnet var ikke i tvivl om, at A vidste, at sagsøgeren var opereret i hjernen. BOMI var med inde over forløbet på et tidspunkt. Ledere i banken og koncernen fik udleveret sagens bilag 5, og det blev fremlagt på et møde af sagsøgeren. I dette møde deltog G og vidnet. G virkede ikke interesseret, da hun fik forevist skrivelsen. Vidnet foreslog, at der skulle ske en arbejdsprøvning. A var uinteresserede. Vidnet foreslog indhentelse af erklæringer om sagsøgerens helbred. A var uinteresserede og afventende. Sagsøgeren tog kontakt til kommunen. Alle de forslag, der kom fra sagsøgeren og vidnet, opfattede vidnet på den måde, at der fra deres side blev åbent en dør, som blev lukket af A. Vidnet talte på et tidspunkt med Danske Kreds. Vidnet forelagde sagen og bad om hjælp. Der var ingen dialog fra As side, og der var ingen interesse for det. Det var Danske Kreds, der anbefalede, at sagsøgeren skulle køre en sag, efter hun var blevet sagt op. De drøftede fleksjob under opfølgningssamtalerne, fordi fleksjob ikke var ukendt for banken. Det var sagsøgeren, der foreslog det, men det var en åben dør, der blev smækket, fordi det var uinteressant. Vidnet huskede det således, at A sagde klart nej til fleksjob. I det møde, hvor afslaget blev givet, deltog D og G. Omplacering blev også foreslået, men det var der ikke kutyme for. Vidnet skulle sørge for, at der blev taget de hensyn til sagsøgeren, som der skulle tages. Vidnet huskede mødet den 8. august 2013. Der lå et umenneskeligt pres på sagsøgeren om, at hun skulle gå op på fuld tid uden compensation. As deltagere i mødet gjorde det meget tydeligt, sagsøgerens job ikke var en ventepads. Vidnet var bekendt med, at udover at der blev stillet krav til sagsøgeren om, at hun skulle gå op på fuld tid, blev hun også performance-vurderet. Vidnet kunne sagtens se, at det var umenneskeligt for sagsøgeren at forblive på arbejdspladsen. Det var presset fra sagsøgerens chef, som knækkede hende. Blandt andet blev

der stillet krav om, at sagsøgeren skulle gå forbi chefen kontor, når hun kom, og når hun gik. Sagsøgeren sad med komplekse tests og klarede det flot. Hun kunne performe, når hun ikke var træt. Sagsøgeren var glad for sit arbejde, og hun ville gøre alt for at komme tilbage. Uanset hvilken plan vidnet og sagsøgeren foreslog, så var det ikke hurtigt nok for lederen. På opfølgingsmøderne appellerede vidnet til, at de måtte forstå, at sagsøgeren ikke var som en normal person. Sagsøgeren var meget seriøs om planen om at komme op på fuld tid. Banken foreslog også deltid, men det var ikke en mulighed. Vidnet huskede ikke, hvorfor sagsøgeren ikke var indstillet på en deltidsstilling. A gik slet ikke ind i diskussion om fleksjob. Den afslog bare. På mødet den 8. august 2013 blev sagsøgeren bedt om, at hun skulle prioritere sin tid og skulle ikke deltage i fælles møder og fælles arrangementer.

G har blandt andet forklaret, at hun er System Manager og har været ansat i banken siden 1978. Hun har været HR- leder siden 1. januar 2013 med personaleansvar. Hun har i øvrigt været leder i 25 år. Den afdeling, hun er leder for, udarbejder systemløsninger til A og dens afdelinger. De designer løsningerne og drifter dem bagefter. Der er 20-25 ansatte under hende. Hun vidste, at sagsøgeren var blevet opereret og havde været sygemeldt til november 2012. Hun fik af H at vide, at hun arbejdede 3 gange 3 timer, havde nedsat hørelse og var træt. Hun indkaldte sagsøgeren til en udviklingssamtale i februar 2013. Disse samtaler afholdes en gang om året. Inden hun afholdt samtalen, fik hun input for andre ledere i afdelingen om performance. Samtalen indeholder ti til tyve procent evaluering af det, der ligger bagud, og derefter ser man fremad. I afdelingen var der to Test Managers, og sagsøgeren var den ene. Sagsøgeren blev vurderet til et 2-tal, fordi hun ikke levede op til den løn, hun fik. Vidnet kunne ikke acceptere hjemmearbejde, fordi det indebærer meget, herunder at indrette hjemmearbejdspladser, og det er ikke bankens politik. Der er dog opgaver, som kan laves derhjemme. Det var først efter banken havde opsagt sagsøgeren, at vidnet blev bekendt med, at hun havde fået diagnosen NF2. Sagsøgeren var mere træt, end vidnet havde forventet. Sagsøgerens problem var, at hun led af træthed og havde brug for at hvile sig. Sagsøgeren var slet ikke åben om sit forløb. Sagsøgeren havde på intet tidspunkt sagt, at hun ikke kunne komme tilbage på fuld tid. Vidnet ville have en plan for, hvornår hun kunne komme op i 100 pct. arbejde. Den fremtidige plan for sagsøgeren var, at hun skulle op på fuld tid og skulle kompetenceudvikles, på grund af at hun alene havde fået et 2-tal for sin performance. Der blev aftalt møder hver 14. dag, som skulle være en opfølgning på disse to punkter. F deltog fra det andet opfølgingsmøde. Senere deltog D også i opfølgingsmøderne. Vidnet ville have, at der skulle laves en plan for, at sagsøgeren kunne komme tilbage på fuld tid. Hvis det var sådan, at hun ikke magtede at leve fuldt op til den udarbejdede plan, kunne man justere på den. Sagsøgeren var ikke villig til at lave planen. Ej heller sammen med vidnet. Vidnet kunne se, at sagsøgeren ikke magtede det. Vidnet krævede, at sagsøgeren ydede sit bedste, når hun var der. Hun var på et tidspunkt oppe på 11.45 timer om ugen frem til juni måned. Sagsøgeren blev tilbudt et deltidsjob, men det afslog hun, fordi det ikke var økonomisk interessant. Sagsøgeren selv foreslog fleksjob. Vidnet og D drøftede det med I, om det var en mulighed, men da der ikke var dokumentation for, at sagsøgeren led af varig nedsættelse af arbejdsevnen, blev der givet et afslag. Vidnet sagde ja til arbejdsprøvning. Sagsøgeren arbejdede mere end de 10-12 aftalte timer. Det var i form af hjemmearbejde, og det kunne vidnet ikke acceptere. Vidnet tilkendegav over for sagsøgeren, at hjemmearbejde ikke lå inden for den aftale, der var lavet. Når sagsøgeren gik, måtte vidnet sætte en anden testmanager til at udføre det resterende arbejde. Vidnet ville observere, om sagsøgeren kunne klare de timer, som hun skulle arbejde, hvorfor hun ikke ville tillade hjemmearbejde. Sagsøgeren arbejdede i en anden bygning end den, hvor vidnet sad. Det arbejde, som sagsøgeren udførte, var fint. På et tidspunkt diskuterede vidnet og sagsøgeren, om sagsøgeren brugte sin arbejdstid rigtigt. Vidnet ville ikke have, at sagsøgeren deltog i netværksmøder

længere. Vidnet huskede mødet den 8. august 2013, som var helt stille og roligt. Det var et af de sædvanlige 14. dages møder. Der blev talt om arbejdsprøvning. Sagsøger skulle der ud over lave en liste over de arbejdsopgaver, som hun kunne lade være med at deltage i. Vidnet talte ikke om arbejdstid på det pågældende møde. Hun talte ikke om krav, og hun huskede ikke at have sagt, at det ikke var et socialkontor. Hun fik sygemeldingen efter mødet. Sygemeldingen lød på, at sagsøgeren var syg og ikke kom den pågældende dag. Sagsøgeren blev opsagt, fordi hun havde meget sygefravær. Sagsøgeren havde ikke talt om, at hun led af et handicap. Sagsøgeren havde ikke ønsket et andet job. Vidnet bekræftede, at vidnet var klar over, at hun var blevet opereret i hjernen. De ønskede ikke at indgå et samarbejde med BOMI. Det var ikke vidnets beslutning, at de ikke skulle etablere et sådant samarbejde. Vidnet vidste ikke, i hvilket omfang kommunen havde været inde over sagen. Vidnet vidste ikke, at der var blevet tilkendegivet overfor sagsøgeren, at hun ikke skulle performance-vurderes, mens hun var syg. Vidnet bad sagsøgeren om at lave en plan, som imidlertid ikke opfyldte kravet om fuld tid, hvorfor planen blev afvist. Sagsøgeren kunne ikke arbejde på grund af sin træthed. Sagsøgeren var blevet henvist til et hvilerum. Der ud over havde vidnet tilbudt sagsøgeren at gå på deltid, og vidnet havde også spurgt, om hun havde overvejet at gå tilbage til sit gamle job, hvor hun havde performet bedre. Vidnet overvejede, at situationen nok var således, at sagsøgeren ikke blev frisk til at kunne gå på deltid. Vidnet gik med til, at der blev foretaget en arbejdsprøvning. Det var ikke klart for sagsøgte hvor mange timer, sagsøgeren kunne bestride. Mulighedserklæringen videresendte hun til D og I. Deltid kunne man selv søge. Fleksjob krævede, at hele systemet kom ind over, hvilket banken ikke var indstillet på.

D har blandt andet forklaret, at hun er ansat som HR-partner og arbejder i Ejby. Hun er sparringspartner for de aktuelle ledere i Ejby. Hun har været ansat 7 ¼ år. I marts måned 2013 var hun til møde med G, sagsøgeren og tillidsmanden. Det var et opfølgingsmøde. Hun deltog med henblik på at støtte og rådgive G. Sagsøgeren var blevet opereret for en godartet svulst, og der havde været et langt sygdomsforløb. G ville have lavet en plan og ønskede, at sagsøgeren skulle bidrage med en løsning. Sagsøgeren skulle tilbage på fuld tid. Der kunne ikke gives tilladelse til hjemmearbejde, når man havde været sygemeldt. Hun bekræftede, at hun var blevet kontaktet af BOMI om afholdelse af et møde. Hun var i telefonisk kontakt med BOMI. Hun afholdt aldrig et møde med BOMI, fordi hun fik opfattelsen af, at BOMI ville give en almindelig orientering om hjerneskade, hvilket ikke var interessant for A. Dette var baggrunden for, at vidnet og G afslog, at holde møde med BOMI. Vidnet havde været i kontakt med D i X Jobcenter. Inden de gik på sommerferie blev der lavet en aftale om, at der skulle laves en jobprøvning. Sagsøgeren foreslog, at hun kunne komme i fleksjob. Mulighederne for fleksjob blev undersøgt, men blev afvist, fordi sagsøgeren ikke havde en kronisk sygdom. Samme dag foreslog vidnet og G, at hun kunne få et deltidsjob. Det var sagsøgeren ikke interesseret i, fordi det betød en lønnedgang. Det var ikke noget sagsøgeren sagde, men det var noget, de fik opfattelsen af. Hun bekræftede, at sagsøgeren havde forslået, at der blev afholdt møder med BOMI før sommerferien 2013. Vidnet og G sagde, at det ville de ikke gennemføre et møde om. Der blev stillet hvilerum til rådighed, men sagsøgeren benyttede det ikke. Sagsøgeren gav ingen begrundelse herfor. Vidnet kendte ikke brevet i sagens bilag 5. Hun havde ikke set det. Hun bekræftede, at der havde været en korrespondance over tre mails fra BOMI ved C. Hun huskede ikke at have fået henvendelser fra kommunen. Hun aftalte et møde med kommunen til afholdelse i slutningen af august 2013, mødet blev aftalt i juni måned. Hun havde ikke talt med kommunen tidligere. Vidnet havde orienteret I om henvendelsen fra BOMI. I var indforstået med, at der blev givet afslag på at mødes med BOMI. Sagsøgeren var ikke i stand til at gå på fuld tid på grund af træthed. Kravet om, at sagsøgeren skulle gå på fuld tid, var tydeligt tilkendegivet over for sagsøgeren. Vidnet vurderede ikke, at sagsøgeren havde en kronisk tilstand. Vidnet sagde nej til fleksjob,

fordi der ikke var en kronisk tilstand hos sagsøgeren, hvilket I havde tilkendegivet over for vidnet. Banken havde ingen lægeerklæring, for det havde de ikke brug for. Hun bekræftede, at der var aftalt en arbejdsprøvning. Sagsøgeren blev imidlertid sygemeldt den 9. august 2013 på ubestemt tid, hvorfor sagsøgeren blev opsagt. Vidnet syntes, at banken under hele forløbet havde været meget samarbejdsvillig. Sagsøgeren kunne ikke sige noget om, hvor meget hun kunne arbejde. De havde ikke en intern deadline for, hvor længe de ville lade situationen køre. Hun havde diskuteret fleksjob og deltid med I, men tilbagemeldingen var, at det var et afslag, fordi tilstanden ikke var kronisk hos sagsøgeren. De spurgte hende ikke, om hun var kronisk syg. Banken havde fået refusioner under sagsøgernes sygdom, men i øvrigt kendte hun ikke noget til det økonomiske i sagen. Hun ved, at der i forbindelse med, at der skal laves et fleksjob, skal etableres et team med henblik på at få det gennemført. Banken ville ikke gå med til et fleksjob. De spurgte ikke i kommunen; men hos I. Mødet den 8. august 2013 var ikke anderledes end mange af de andre opfølgingsmøder. Hun ved ikke, hvorfor sagsøgeren efterfølgende blev sygemeldt.

Parternes synspunkter

Sagsøgeren har i påstandsdokument af 12. december 2014 anført følgende:

Til støtte for den nedlagte principale påstand:

For så vidt angår bevisbyrden i forskelsbehandlingsloven gøres det gældende, at det er sagsøgte, der har bevisbyrden for, at sagsøger ikke er opsagt i strid med forskelsbehandlingsloven, idet der er påvist faktiske omstændigheder, som giver anledning til at formode, at der er udøvet forskelsbehandling, jf. forskelsbehandlingslovens § 7a, da sagsøger er opsagt på grund af et sygefravær, der skyldes et handicap.

Det gøres supplerende gældende, at sagsøgte ikke har løftet bevisbyrden for, at opsigelsen af sagsøger ikke er i strid med forskelsbehandlingsloven.

Det gøres supplerende gældende, at sygemeldingen alene skyldtes det psykiske pres fra sagsøgtes side om at vende tilbage på fuld arbejdstid indenfor en kort periode, og derfor relaterede sig til sagsøgers handicap.

Om sagsøgers handicap gøres det gældende, at den kroniske træthed efter operation i hjernen som følge af Neurofibromatose type 2 er en langvarig lidelse, som er omfattet af handicapbegrebet i forskelsbehandlingsloven, idet der ikke er udsigt til bedring i sagsøgers tilstand.

Det gøres supplerende gældende, at sagsøgte var vidende om, at sagsøger led af sygdommen Neurofibromatose type 2, der medførte, at sagsøger var opereret i hjernen og at følgerne deraf var massiv træthed.

Om sagsøgers funktionsevne, gøres det gældende, at lidelsen har medført en nedsættelse af sagsøgers funktionsevne, idet sagsøger som følge af trætheden ikke kan arbejde på fuld tid og har behov for at sove mere end normalt, herunder midt på dagen.

Om sagsøgers kom kompensationsbehov gøres det gældende, at sagsøger som følge af trætheden har kompensationsbehov i form af enten nedsat eller omlagt tid, pauser, ændrede arbejdsopgaver eller evt. omplacering.

Det gøres videre gældende, at sagsøgte ikke har gjort tilstrækkeligt for imødekomme sagsøgers kompensationsbehov, idet

- der alene har været fokuseret på optrapning til fuld tid i løbet af ganske kort tid,
- der ikke er indhentet mulighedserklæring for at vurdere klagers mulighed for at arbejde,
- sagsøgte har afvist hjemmearbejde til trods for, at det er almindeligt forekommende i afdelingen
- der ikke er forsøgt omplacering eller ændring af arbejdsopgaverne som anført i As sygepolitik, jf. Bilag 10,
- der ikke er indgået dialog med Hjernecentret BOMI trods opfordringer
- der ikke er gennemført en arbejdsprøvning.

Det gøres supplerende gældende, at der aldrig har været konkrete tilbud om nedsat arbejdstid eller andre reelle foranstaltninger, der imødekommer sagsøgers kompensationsbehov i henhold til forskelsbehandlingslovens § 2a. Sagsøgte har inden opsigelsen undladt at undersøge de nærmere forhold omkring sagsøgers sygdom og arbejdsevne, og herunder hvilke reelle muligheder, der var for at fastholde sagsøger i beskæftigelse.

Desuden gøres det gældende, at det ikke vil være uforholdsmæssig byrdefuldt at imødekomme kompensationsbehovene, idet sagsøger var ansat i en større afdeling, hvor flere medarbejdere er på deltid, hjemmearbejde er sædvanligt og at der er gode muligheder for at omlægge arbejdstiden eller omplacere sagsøger til anden stilling samt at sagsøgte fik sygedagpengerefusion samt erstatning for tab af erhvervsevne, og således blev holdt skadesløs i forhold til sagsøgers reducerede arbejdstid.

Om sagsøger gøres det gældende, at sagsøger er kompetent, egnet og disponibel, idet sagsøger har relevant uddannelse i forhold til stillingen, har bestridt sin stilling i en årrække og ikke fået kritik for sit arbejde samt at sagsøger, trods sin situation, har udvist stor vilje til at varetage sit arbejde, hvorfor der ikke er truffet de foranstaltninger, der er hensigtsmæssige for at fastholde sagsøger i beskæftigelse, jf. forskelsbehandlingslovens § 2a, og der skal udmåles en godtgørelse jf. forskelsbehandlingslovens § 7 stk. 1.

For godtgørelsens størrelse gøres det gældende, at sagsøger skal tilkendes en godtgørelse svarende til 12 måneders løn, idet sagsøger på opsigelsestidspunktet havde en anciennitet på 18 år og opsigelsen har været særlig byrdefuld for sagsøger.

Til støtte for den nedlagte subsidiære påstand:

For så vidt angår opsigelsen gøres det gældende, at opsigelsen er usaglig, idet der ikke fra sagsøgtens side er foretaget det fornødne for at afdække sagsøgers muligheder for at arbejde og i hvilket omfang, samt at sagsøgers sygefravær ikke har udgjort en væsentlig gene for driften, da sagsøger kun havde været sygemeldt på fuld tid i 3 uger ved opsigelsen, samt at A ikke har været økonomisk belastet af sagsøgers fravær, hvorfor der skal udmåles en godtgørelse, jf. funktionærlovens § 2b.

For godtgørelsens størrelse gøres det gældende, at sagsøger skal tilkendes en godtgørelse svarende til 6 måneders løn, idet sagsøger på opsigelsestidspunktet havde en anciennitet på 18 år samt at opsigelsen var særlig byrdefuld for sagsøger, jf. funktionærlovens § 2b stk. 2, 3. pkt.

Vedrørende sagens omkostninger er det gjort gældende, at

Sagsøgte har i påstandsdokument af 15. december 2014 anført følgende:

1. Ad sagsøgtes handicap

Det er sagsøgtes grundsynspunkt, at sagsøger ikke er blevet forskelsbehandlet på grund af handicap i forbindelse med, at hun blev opsagt.

Det er sagsøgtes opfattelse, at sagsøger ikke på opsigelsestidspunktet havde et handicap omfattet af forskelsbehandlingsloven. Subsidiært gøres det gældende, at sagsøgte ikke var bekendt med dette handicap på opsigelsestidspunktet.

Såfremt Retten finder, at sagsøger havde et handicap, gøres det mere subsidiært gældende, at det ikke var handicappet, der var årsag til opsigelsen, og at der derfor ikke foreligger ulovlig forskelsbehandling.

Såfremt Retten finder, at opsigelsen af sagsøger var udtryk for forskelsbehandling på grund af handicap, gøres det gældende, at en eventuel godtgørelsen bør udmåles til et mindre beløb end påstået ud fra sagens omstændigheder.

Det kan på baggrund af sagens bilag B og C lægges til grund, at sagsøgtes vurdering af sagsøgerens helbredstilstand i foråret og forsommeren 2013 var stort set sammenfaldende med den vurdering, som sagsøgers kommune foretog. Vurderingen var, at sagsøger kunne øge sin arbejdstid inden for en rimelig tid, og hverken sagsøger eller kommunen vurderede således, at der var helbredsmæssige forhold til hinder derfor.

Sagsøgte gør derudover gældende, at sagsøgte ikke før efter opsigelsen blev bekendt med den nærmere diagnose, der lå til grund for sagsøgers lidelser. Den neurologiske speciallægeerklæring, der er fremlagt som sagens bilag 2, er udarbejdet efter opsigelsen, og den statusattest, der er fremlagt som sagens bilag 6, har sagsøgte først modtaget i forbindelse med sagsanlægget.

Sagsøgte fastholder derfor, at det for sagsøgte på opsigelsestidspunktet i august 2013 fremstod sådan, at sagsøgers lidelse bestod i træthed efter operationen i september 2012. Denne lidelse forsøgte sagsøgte at tage højde for efter bedste evne, jf. nedenfor.

Endelig gøres det gældende, at sagsøger på opsigelsestidspunktet havde været sygemeldt i hvad der svarer til 254 fuldtidsdage på 11 måneder, og at hun nu igen var sygemeldt på fuld tid uden angivelse af, hvornår hun kunne vende tilbage.

Såfremt Retten finder, at sagsøger på opsigelsestidspunktet havde et handicap omfattet af forskelsbehandlingsloven, gøres det subsidiært gældende, at sagsøger på opsigelsestidspunktet ikke længere var "kompetent, egnede og disponibel" i forskelsbehandlingslovens forstand, hvorfor en opsigelse ikke er ulovlig forskelsbehandling eller på anden måde uproportional.

2. Vedrørende tilpasningsforanstaltningerne efter forskelsbehandlingslovens 2a

Indledningsvist bemærkes, at sagsøgte alene er forpligtet til at undersøge eller tilbyde tilpasningsforanstaltninger, såfremt sagsøger rent faktisk har et handicap omfattet af forskelsbehandlingsloven.

Såfremt det antages, at sagsøgte havde en tilpasningsforpligtelse, er det sagsøgtes opfattelse, at forpligtelsen er opfyldt. De vanskeligheder, som sagsøger havde udtrykt over for sagsøgte, bestod i, at hun ikke kunne arbejde fuld tid, og at hun var meget træt.

Begge disse punkter imødekom sagsøgte. Sagsøgte accepterede, at sagsøger arbejdede på nedsat tid, idet sagsøger jo var delvist sygemeldt og alene skulle arbejde et begrænset antal timer - helt i overensstemmelse med den faglige vurdering, sagsøgers kommune foretog.

Derudover tilbød sagsøgte, at sagsøger kunne sove/hvile sig i et dertil indrettet rum på arbejdspladsen. Dette tilbud ønskede sagsøger slet ikke at benytte sig af.

Sagsøgte indgik også i dialog med sagsøger om en deltidsstilling, hvilket sagsøgte heller ikke ønskede.

Sagsøger fremkom ikke før opsigelsen med forslag til, hvilke andre konkrete foranstaltninger, der ville kunne afhjælpe sagsøgers sygdom, og de lægelige dokumenter i sagen og kommunens vurderinger understøtter heller ikke, at der var andre foranstaltninger, som sagsøgte skulle have iværksat.

På den baggrund har sagsøgte opfyldt sin tilpasningsforpligtelse efter forskelsbehandlingslovens § 2a.

3. Vedrørende bevisbyrden efter forskelsbehandlingslovens 7a

Sagsøgte gør gældende, at sagsøger har bevisbyrden for, at hendes lidelse udgjorde et handicap i forskelsbehandlingslovens forstand, ligesom hun også har bevisbyrden for, at opsigelsen af sagsøger var begrundet i dette handicap.

Opsigelsen er begrundet i "...et omfattende sygdomsfravær, der gør, at du ikke længere kan forventes at bestride din stilling.", jf. sagens bilag 7, og brevet nævner således ikke sagsøgtes lidelse, ligesom der ikke er andre beviser, der indikerer, at opsigelsen skyldtes sagsøgers (påståede) handicap.

Endvidere peger sagens bilag entydigt på, at årsagen til sagsøgers fuldtidssygemelding den 9. august 2013 ikke var sagsøgers lidelse, men derimod samarbejdsrelationen til sagsøgers leder.

Selv hvis sagsøger har løftet bevisbyrden for, at hun har et handicap, har hun ikke løftet bevisbyrden for, at netop opsigelsen skyldtes dette handicap.

4. Godtgørelse efter funktionærlovens 2b

Sagsøgte gør de samme anbringender som anført oven for gældende til støtte for, at sagsøger ikke er berettiget til godtgørelse efter funktionærlovens § 2b.

Det gøres principalt gældende, at sagsøgers omfattende sygefravær og aktuelle sygemelding uden angivelse af tilbagevenden efter fast teori og praksis udgør en saglig grund for at opsiges sagsøger.

Subsidiært gøres det gældende, at der ikke er grundlag for maksimal godtgørelse ud fra sagens omstændigheder, herunder fordi sagsøger på ingen måde har dokumenteret, hvorfor opsigelsen skulle være "særlig byrdefuld" for sagsøger.

5. Sammenfattende gør sagsøgte derfor gældende,

AT sagsøger ikke på opsigelsestidspunkt havde en lægeligt diagnosticeret lidelse, som omfattes af handicapbegrebet,

AT træthed ikke er et handicap, men en følge af den operation, der skulle fjerne en tumor forårsaget af sygdommen NF2,

AT sagsøgers kommune i hvert fald indtil opsigelsestidspunktet vurderede, at sagsøger på sigt kunne genoptage arbejdet fuldt ud,

AT der ikke er grundlag for at bedømme sagsøgte som arbejdsgiver anderledes end sagsøgers kommune, og

AT sagsøger derfor ikke er opsagt i strid med forskelsbehandlingsloven.

Såfremt retten måtte finde, at sagsøger på opsigelsestidspunktet havde en lægeligt diagnosticeret lidelse, som omfattes af handicapbegrebet, gør sagsøgte gældende,

AT sagsøger ikke er opsagt på grund af dette handicap, IDET sagsøger er opsagt på grund af sit omfattende sygefravær, konkret udløst af fuldtidssygemeldingen den 9. august 2013, og IDET sagsøger selv har anført, at sygemeldingen den 9. august 2013 ikke skyldtes hendes lidelse (NF2).

Vedrørende tilpasningsforanstaltningerne gøres det gældende,

AT uanset om sagsøger havde et handicap på opsigelsestidspunktet, har sagsøgte opfyldt sine forpligtelser efter forskelsbehandlingslovens § 2a, IDET sagsøgte har accepteret nedsat arbejdstid og har tilbudt, at sagsøgte kunne hvile sig, IDET sagsøgte har forespurgt, om sagsøger var interesseret i en deltidsstilling, hvilket ikke var tilfældet, og IDET ingen af sagens lægefaglige dokumenter indikerer, at der var yderligere foranstaltninger, som ville have gjort en forskel i sagsøgers tilfælde.

Vedrørende bevisbyrden gøres det gældende,

AT sagsøger har bevisbyrden for, at hendes lidelse udgjorde et handicap i forskelsbehandlingslovens forstand,

AT sagsøger også har bevisbyrden for, at opsigelsen af sagsøger var begrundet i sagsøgers påstede handicap, og

AT sagsøger ikke har løftet bevisbyrden herfor, IDET flere af de relevante lægelige dokumenter først er udarbejdet efter opsigelsen.

Endelig gøres det vedrørende kravet efter funktionærlovens § 2b gældende,

AT opsigelsen ikke var usaglig henset til det omfattende sygefravær, og

AT der under alle omstændigheder ikke er grundlag for en høj godtgørelse.

Vedrørende sagens omkostninger er det gjort gældende, at

Parterne har i det væsentligste procederet i overensstemmelse hermed.

Rettens begrundelse og afgørelse

Det fremgår af § 1 i lovbekendtgørelse nr. 1349 af 16. december 2008 om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet mv, at man er omfattet af bestemmelsen, såfremt man forskelsbehandles på grund af f.eks. handicap.

Det fremgår af bemærkningerne til bekendtgørelsen, at begrebet handicap ikke er et entydigt begreb. Det fremgår videre, at "*... I praksis opereres med en forståelse af begrebet, som kan formuleres på følgende vis: For at tale om handicap må der kunne konstateres en fysisk, psykisk eller intellektuel funktionsnedsættelse, som afføder et kompensationsbehov, for at den pågældende kan fungere på lige fod med andre borgere i en tilsvarende livssituation...*"

Efter sagsøgerens egen forklaring sammenholdt med vidneforklaringerne, der er afgivet af C og E samt Rigshospitalets status af 3. juli 2013 lægger retten i den foreliggende situation til grund, at sagsøgeren havde et handicap, idet hendes massive træthed efter operationen den 24. september 2012 affødte et kompensationsbehov. Sagsøgte var fuldt ud bekendt med sagsøgerens langvarige funktionsnedsættelse, idet der fra februar 2013 blev holdt møder mellem sagsøgeren og ledelsen hver 14. dag, under hvilke det blev afdækket, at sagsøgeren på intet tidspunkt levede op til sagsøgtes krav på grund af følgerne af hjerneoperationen den 24. september 2012.

Det fremgår herefter af førnævnte lovbekendtgørelses § 2a, at "*...Arbejdsgiveren skal træffe træffe de foranstaltninger, der er hensigtsmæssige i betragtning af de konkrete behov for at give en person med handicap adgang til beskæftigelse, til at udøve beskæftigelse eller have fremgang i beskæftigelse, ... Dette gælder dog ikke, hvis arbejdsgiveren derved pålægges en uforholdsmæssig stor byrde. Lettes denne byrde i tilstrækkeligt omfang gennem offentlige foranstaltninger, anses byrden ikke for at være uforholdsmæssig.*"

Sagsøgte har anført, at man havde stillet et hvilerum til rådighed. Det fremgår imidlertid af sagsøgerens forklaring, at dette rum også kunne benyttes af andre ansatte, og at hun havde prøvet denne mulighed i ca. 14 dage. Dette tilbud var ikke relevant for sagsøgeren. Endvidere havde sagsøgte tilbudt sagsøgeren et deltidsjob, hvilket efter sagsøgerens forklaring, der støttes af de forklaringer, der er afgivet af C, E og F, ej heller var relevant, fordi hun ikke var i stand til at angive hvormange timer, hun kunne arbejde, ligesom sagsøgeren ikke ville kunne arbejde tilstrækkeligt med timer til at udfylde et deltid job.

Efter bevisførelsen lægges det videre efter Fs forklaring til grund, at alle de forslag, som sagsøgeren fremsatte blev afslået af banken, idet den alene var interesseret i, at sagsøgeren skulle arbejde på fuld tid. Her til kom, at banken ikke indhentedede faglige vurderinger om sagsøgerens tilstand, ligesom den afslog at samarbejde med X Kommune og BOMI.

På denne baggrund finder retten, at sagsøgeren har ført et tilstrækkeligt bevis for, at banken ikke har iagttaget § 2a i lovbekendtgørelse om forbud mod forskelsbehandling på

arbejdsmarkedet, hvilket førte til, at sagsøgeren den 9. august 2013 sygemeldte sig og senere blev opsagt den 28. august 2013.

Retten lægger videre til grund, at sagsøgeren var kompetent, egnet og disponibel, idet hun efter sin egen forklaring, der støttes af Fs forklaring, samt af Gs forklaring, om at sagsøgeren udførte sine arbejdsopgaver fint.

Da sagsøgte ikke har bestridt opgørelsen af sagsøgerens krav, tages sagsøgerens principale påstand til følge.

Vedrørende sagens omkostninger forholdes som nedenfor bestemt, idet retten kan oplyse, at der er tilkendt retsafgift med 12.380 kr. og et passende beløb til dækning af udgift til advokatbistand 47.000 kr. Retten har ved fastsættelsen taget hensyn til sagens værdi, forløb og udfald.

Thi kendes for ret:

Finanssektorens Arbejdsgiverforening som mandatar for A A/S ... København K skal inden 14 dage til Finansforbundet som mandatar for B, ..., betale kr. 503.098,68, med tillæg af procesrente fra den 17. februar 2014 til betaling sker. Finanssektorens Arbejdsgiverforening som mandatar for A A/S, ... København K skal endvidere betale sagens omkostninger til Finansforbundet som mandatar for B, ... med 59.380 kr.

De idømte sagsomkostninger forrentes efter rentelovens § 8a.